

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) N. T. H., b) nezl. N. Q. T.**, oba právně zastoupení Mgr. Bohuslavem Rollem, advokátem, se sídlem Chomutov, Mostecká 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 5. 2004, č. j. 15 Az 566/2003 - 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaného“) ze dne 15. 6. 2001, č. j. OAM-2240/CU-02-03-2001, bylo rozhodnuto tak, že žalobcům se z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), neuděluje azyl a dále bylo rozhodnuto tak, že se na cizince nevztahuje překážka vyhoštění ve smyslu § 91 téhož zákona. Rozklad žalobců podaný proti tomuto rozhodnutí správního orgánu zamítl ministr vnitra rozhodnutím ze dne 22. 1. 2003, č. j. OAM-2153/AŘ-2001, současně napadené rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) potvrdil. Ztotožnil se se závěrem správního orgánu I. stupně, že skutečnosti, jimiž žadatelka o udělení azylu (žalobkyně ad a/) zdůvodnila i za svého syna žádost o udělení azylu se netýkají zákonného rámce podmínek stanovených pro jeho udělení ve smyslu § 12 písm a) a b) zákona o azylu, neboť neuváděla skutečnosti, s nimiž zákon možnost udělení tohoto azylu spojuje. Stěžovatelka sama i v podaném rozkladu uvedla, že do České republiky

přicestovala za manželem s úmyslem sloučit rodinu, nikoliv z důvodu pronásledování či persekuce. Její další tvrzení, že teprve během let strávených v České republice si zpětně uvědomila, že ve své vlasti žila v nesvobodě a z toho důvodu se tam nemůže vrátit, označil odvolací správní orgán za účelové, ve snaze zvrátit výsledek azylového řízení. Konstatoval, že institutu azylu nelze využívat k legalizaci pobytu na území České republiky, k čemuž je možno využít zvláštního zákona, jímž je zákon č. 326/1996 Sb., o pobytu cizinců o na území České republiky. Vysvětlil dále, že v tomto případě nejde o sloučení rodiny ve smyslu mezinárodní Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a následných protokolů, neboť žadatelčin manžel má na území České republiky povolen pouze dočasný pobyt. Nejedná se tedy o situaci, kdy by manželka a syn jej nemohli následovat do země jeho trvalého pobytu, aby byla zachována funkce rodiny. Pro aplikaci ustanovení § 13 téhož zákona nebyl shledán zákonný podklad, neboť žádnému příslušníku rodiny žadatelky azyl udělen nebyl. Stejně tak nebyly shledány ani podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a nebyly zjištěny ani překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci u správního orgánu včas žalobu, která byla postoupena dne 20. 3. 2003 k projednání Krajskému soudu v Ústí nad Labem. V ní uvedli pouze tolik, že zdůvodnění žaloby zašlou dodatečně. V odůvodnění žaloby ze dne 17. 4. 2003 žalobkyně i jménem svého nezletilého syna navrhovala zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci tomuto orgánu k dalšímu řízení. Uvedla, že žalovaný bezpochyby správně dovodil, že žalobcům nemůže být udělen azyl podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že by žalobkyně ad a) byla ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by oba žalobci mohli mít důvodný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož jsou občany, avšak nesouhlasila se závěry, k nimž dospěl žalovaný na základě zjištěných údajů, vycházejících toliko ze stavu a poměrů žalobkyně v roce 2001, ve vztahu k možnosti uvedení azylu za účelem sloučení rodiny. Žalobkyně uvedla, že dne 17. 11. 2002 se jí během pobytu v České republice narodilo druhé dítě, nezl. N. Q. V., jehož skutečným otcem je český občan pan J. F., s nímž dlouhodobě udržuje vážnou známost. Pochybením Okresního úřadu v Chomutově byl jako otec dítěte uveden její bývalý manžel N. V. H., a to navzdory tomu, že matričnímu úřadu předložila výpis z civilního rozsudku Lidového soudu B. D. ve Vietnamské socialistické republice o rozvodu manželství a dále prohlášení skutečného otce dítěte, že své otcovství uznává a potvrzuje. Protože podle § 3 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. (o nabývání a pozbývání státního občanství ČR), dítě nabývá státního občanství České republiky, je-li alespoň jeden z rodičů jejím státním občanem, je zřejmé, že byl-li by jako otec jejího dítěte uznán J. F., byl by nezletilý českým občanem. Protože otázka otcovství tohoto nezletilého dítěte má pro rozhodnutí soudu zásadní význam, pokládá stěžovatelka za důležité, aby se jí i v tomto řízení soud zabýval jako otázkou předběžnou. Připomíná dále, že v její vlasti, kam by byla přinucena se vrátit, jí hrozí stav značné ekonomické nouze, když tíhu této skutečnosti násobí fakt, že je matkou dvou dětí, jejichž řádnou výživu musí zabezpečit. Ve Vietnamu navíc přetrhala veškeré osobní a ekonomické vazby. Byl by tak ohrožen život jejích dětí. Připomněla, že v žádosti o udělení azylu uvedla, že je vedena snahou o sloučení rodiny. Ačkoli tehdy vycházela z odlišných životních podmínek (do České republiky přicestovala za manželem) vyslovila přesvědčení, že tento důvod trvá i nadále s ohledem na její současné rodinné poměry. Skutečný otec jejího druhého dítěte chce mít i nadále možnost stýkat se s ní a zejména též se svým potomkem, takže žadatelčina snaha o sloučení rodiny je i nadále oprávněná. Má za to, že žalovaný ve správním řízení opomenul usilovat o řádné prověření všech pro rozhodnutí podstatných a zásadních skutečností, neboť jinak by musel dospět k závěru, že v případě žalobců jsou dány důvody

těž pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalobkyně dále uvádí, že právní následky napadeného rozhodnutí pro ni znamenají nenahraditelnou újmu a domnívá se proto, že ve smyslu § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) je dán zákonný důvod vyslovení odkladného účinku žaloby.

Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným rozsudkem žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. pro její nedůvodnost. Shodně se žalovaným dospěl k závěru, že u žalobců nejsou dány podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalobkyně ad a/ v zemi původu nebyla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani jí takové pronásledování nehrozí. Krajský soud neshledal ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť žádnému rodinnému příslušníkovi žalobkyně nebyl v České republice azyl udělen. Pokud jde o možnost udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, uvedl krajský soud, že žalobkyně v žalobě (stejně jako v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně) uvádí, že v případě návratu do vlasti ji hrozí stav ekonomické nouze, neboť zde již dlouhá léta nežila a nemá žádné ekonomické vazby, které by jí umožňovaly řádně zabezpečit své děti. Nově uvádí, že její manželství bylo rozvedeno, nyní dlouhodobě udržuje vážnou známost s českým občanem J. F. a z této známosti se dne xx narodil další syn žalobkyně. Tyto skutečnosti však žalobkyně neuvedla v řízení před žalovaným, ačkoliv jak vyplývá z výpisu z civilního rozsudku lidového soudu ve Vietnamské socialistické republice, její manželství bylo rozvedeno dne 15. 3. 2001, tedy dříve, než rozhodl správní orgán I. stupně (dne 15. 6. 2001) o neudělení azylu. Nezl. N. Q. V. se narodil dne xx, tedy dříve, než rozhodl správní orgán o rozkladu žalobců. Protože žalobkyně nedala tyto skutečnosti žalovanému na vědomí, ten se jimi ve svých rozhodnutích nezabýval. Tyto skutečnosti samy o sobě nemohou být důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti krajský soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci 4 Azs 6/2003, podle něhož manželství s občanem ČR samo osobě takový důvod nepředstavuje. Krajský soud připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a správní uvážení ohledně posouzení případu hodného zvláštního zřetele se z přezkumné činnosti rozhodujícího obecného soudu vymyká. Žalobkyně ostatně své tvrzení, že otcem jejího nově narozeného dítěte je občan České republiky žádným věrohodným způsobem nedoložila. Stejně jako žalovaný neshledal ani soud na straně žalobců existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, nehledě k tomu, že přezkoumání této části rozhodnutí se žalobkyně nedovolávala.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) jménem svým i svého nezletilého syna N. Q. T., včas kasační stížnosti (byla podána dne 1. 9. 2004 u Nejvyššího správního soudu a nikoliv až dne 4. 10. 2004, jak mylně v předkládací zprávě uvádí krajský soud). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že se jí stěžovatelka domáhá přezkoumání napadeného rozsudku ve vztahu k té části rozhodnutí, již nebyla shledána důvodnou žaloba proti výroku žalovaného o neudělení azylu podle § 13 zákona o azylu, tedy za účelem sloučení rodiny. Dovolávala se v tomto směru důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. (nespecifikovala blíže, kterého z důvodů zde uvedených) a navrhovala, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zdůraznila, že žalovaný i krajský soud vycházeli při posuzování možnosti udělení azylu za účelem sloučení rodiny toliko ze skutečností, které zde existovaly v době, kdy stěžovatelka se svým synem opustila zemi původu za účelem následování manžela žijícího v České republice. Vyslovila přesvědčení, že podmínky pro udělení azylu trvají i nadále vzdor tomu, že její manželství bylo rozvedeno, neboť v České republice se jí narodilo další dítě, přičemž otázka jeho státní příslušnosti nebyla dosud vyřešena. Podle stěžovatelky jsou splněny podmínky pro sloučení rodiny, i když jiné, než té, pro kterou

původně žádala o udělení azylu. Stěžovatelka současně navrhovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti namítal vadu jejího podání spočívající v absenci povinného údaje o dni doručení napadeného rozsudku stěžovatelům, a o zastoupení advokátem; stěžovatelé by měli vady k výzvě předsedy senátu odstranit ve smyslu § 108 odst. 1 s. ř. s. K věci samé pak uvedl, že považuje obě rozhodnutí správního orgánu i napadený rozsudek, jakož i řízení, jež jim předcházela za zákonná. Připomíná, že stěžovatelka se domáhá azylu za účelem sloučení rodiny, nesplňuje však podmínky ustanovení § 13 zákona o azylu, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, tj. cizince, kterému byl udělen v České republice azyl (§ 2 odst. 5 zákona o azylu). K legalizaci a ochraně svého pobytu na území České republiky mohou stěžovatelé využít možností daných zákonem o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. České státní občanství druhého dítěte první stěžovatelky – nezl. N. Q. V. – je skutečností významnou pro aplikaci tohoto pobytového zákona a nikoliv zákona o azylu, jak stěžovatelka uplatňuje. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost, neodstraní-li stěžovatelé vady podání ani k výzvě soudu, jinak navrhuje její zamítnutí pro nedůvodnost. Doporučuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek v zájmu nerozdělování rodiny stěžovatelů.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas (napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem byl doručen do vlastních rukou první stěžovatelky dne 23. 8. 2004, jak vyplývá ze záznamů na doručence obálky, v níž byl rozsudek doručován, přičemž kasační stížnost byla u Nejvyššího správního soudu podána 1. 9. 2004, tedy v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě). Vzhledem k možnosti učinění jednoznačného závěru o včasnosti kasační stížnosti netrval proto již Nejvyšší správní soud na odstranění vady, spočívající v neuvedení data doručení napadeného rozsudku stěžovatelům, jak navrhoval žalovaný. Nejvyšší správní soud poté ověřil, že kasační stížností je napadeno rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, přičemž stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem – k výzvě krajského soudu doložila plnou moc udělenou oběma stěžovateli advokátu Mgr. Bohuslavu Rollovi.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku Krajského soudu režimem pobytu za účelem strpení podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpení pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně. Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelů žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti je pak rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka i jménem svého nezletilého syna

uplatnila ve své kasační stížnosti. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, c) zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce, nebo byl soud nesprávně obsazen, popř. bylo rozhodnuto v neprospěch účastníků v důsledku trestného činu soudce, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti, nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, e) nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti činí jen odkaz na ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., aniž by uvedla, kterého v tomto ustanovení citovaných důvodů kasační stížnosti se dovolává. Z obsahu podané kasační stížnosti lze však s ohledem na charakter námitek usuzovat, že v úvahu přicházejí jen důvody uvedené pod písmenem a) a pod písmenem b) citovaného zákonného ustanovení. Nepochybné však je, že ať již jde o důvod uvedený pod písmenem a) /nesprávné posouzení právní otázky soudem/, nebo pod písmenem b) /z důvodů tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo, že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních pro řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit/, oba se vztahují z hlediska hmotněprávního jen k té části rozsudku krajského soudu, již nebyla shledána důvodnou žaloba stěžovatelů ve vztahu k výroku žalovaného o neudělení azylu podle § 13 zákona o azylu (za účelem sloučení rodiny azylanta). Nejvyšší správní soud zjistil, že vytýkaných pochybení se v tomto ohledu Krajský soud v Ústí nad Labem nedopustil. Podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu udělí Ministerstvo vnitra azyl manželů azylanta nebo jeho svobodným dětem mladším 18 let, i když v řízení o udělení azylu nebudou zjištěny důvody podle § 12 uvedeného zákona. Podle § 13 odst. 2 zákona o azylu se udělí azyl rodičům azylanta mladšího 18 let, i když v řízení o udělení azylu nebudou zjištěny důvody podle § 12 téhož zákona. Podle § 2 odst. 5 zákona o azylu je azylantem cizinec, kterému byl udělen v České republice azyl, a to po dobu platnosti rozhodnutí o udělení azylu.

Z citace uvedeného ustanovení je patrné, že stěžovatelé podmínky pro udělení azylu podle § 13 citovaného zákona nesplňovaly, ať již v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného, tak kdykoliv později. Z obsahu spisu správního a soudního vyplývá, že oba stěžovatelé přicestovali letecky do České republiky dne 21. 6. 1996, první stěžovatelka za svým tehdejším manželem a druhý stěžovatel za svým otcem. První stěžovatelka zde požádala o povolení k dlouhodobému pobytu, na základě něhož zde, spolu se synem, pobývala do 16. 1. 2001; žila společně s manželem, který zde od roku 1995 žije a podniká. Od ledna 2001, kdy pozbylo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, zde pobývala nelegálně a požádala o udělení azylu. Z databáze vedené Ministerstvem vnitra, odborem

azylové a migrační politiky, je patrné, že bývalému manželu stěžovatelky a otci stěžovatele (N. V. H.), nebylo na území České republiky udělen azyl. Stěžovatelé tudíž nesplňují podmínky možnosti udělení azylu za účelem sloučení rodiny, neboť nebyly a nejsou rodinným příslušníkem azylanta, tj. cizince, kterému byl v České republice udělen azyl. Ostatně v mezidobí došlo ke změně situace první stěžovatelky potud, že její manželství s výše uvedeným cizincem, rovněž občanem Vietnamské socialistické republiky, bylo rozvedeno. Skutečnost, že stěžovatelce se v České republice narodilo další dítě, jehož otcem údajně není její bývalý manžel (otázka otcovství tohoto dítěte zřejmě dosud není vyřešena) není skutečností významnou z hlediska aplikace ustanovení § 13 zákona o azylu. Je významnou skutečností z hlediska aplikace tzv. pobytového zákona, tedy zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jak uvádí ve svém vyjádření i žalovaný. Ten současně připomíná, že k legalizaci a ochraně svého pobytu na území ČR mohou stěžovatelé využít možností daných naposledy uvedeným zákonem.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal důvodnými námitky stěžovatelů opírající se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel ohledně závěru o neexistenci podmínek pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, má oporu ve spisech, není s nimi v rozporu a při jejím zjišťování nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem způsobem, který by mohl ovlivnit zákonnost a pro který by soud měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Nedůvodnou bylo shledána též námitka dovolávající se nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Takového pochybení se Krajský soud v Ústí nad Labem nedopustil a jeho závěr s odkazem na důvody výše uvedené, že stěžovatelé nesplňují podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, jsou zákonné. Na objektivním způsobem správně zjištěný skutkový stav věci aplikoval Krajský soud správný právní názor a ten také správně vyložil.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Jen pro úplnost, nad rámec potřebného odůvodnění, Nejvyšší správní soud připomíná, že pokud v žalobě vytýkala první stěžovatelka žalovanému pochybení při posuzování podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, pak krajský soud ani při posuzování této otázky nepochybil. Udělení tohoto typu azylu je totiž na volné úvaze příslušného správního orgánu; jeho smyslem je možnost daná správnímu orgánu zareagovat udělením humanitárního azylu, jak na případy předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování tohoto typu azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, či u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), tak i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Okolnosti svědčící pro poskytování humanitárního azylu, pak správní orgán posuzuje na základě volné úvahy, aniž by na tento typ azylu byl právní nárok. Soud posléze posuzuje pouze tolik, zda správní orgán nevybočil z obecných mezí, daný základními principy platného právního řádu, zde především zákazu diskriminace, či z hlediska procesních předpisů. Z tohoto důvodu tedy nemohl krajský soud sám posuzovat, zda zde byly či nebyly podmínky pro udělení humanitárního azylu, neboť takto široce pojímané rozhodování mu nepřísluší.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšným stěžovatelům náhrada nákladů řízení nepřísluší.

a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu